

Stanisława Kalus

W cieniu Wszchemogącego

Stanisława Kalus

W cieniu Wszchemogącego

In the Shadow of the Almighty God

© Copyright by Stanisława Kalus
Redakcja Małgorzata Chojnacka Dzieszzyńska

ISBN 978-83-7859-233-4

Wydawca: Wydawnictwo internetowe e-bookowo
www.e-bookowo.pl
Kontakt: wydawnictwo@e-bookowo.pl

Wszelkie prawa zastrzeżone.
Kopiowanie, rozpowszechnianie części lub całości
bez zgody wydawcy zabronione
Wydanie II 2013

Poetka niewinności

Ktoś porównał poezję Stanisławy do twórczości mistyków angielskich siedemnastego wieku. Sięgnąłem jednak do wcześniejszych, bo czternastowiecznych autorów, do ich utworów, chcąc choćby pobieżnie sprawdzić, na ile to porównanie może być prawdziwe. Wydaje mi się bowiem, że bliżej Stasi do mistyków średniowiecznych. Oto próbka poezji Richarda Rolle (1290-1349) z Hampole, studenta Oxfordu, pustelnika z Yorkshire, który pisał: „Czułem w sobie wesołe I nieznanie ciepło i poznałem nie tyle tajemnicę Stworzenia, ile samego Stwórcę”. Albo: „Rozważaj w swoim sercu dniem i nocą, jako szczególny i drogi skarb. Kochaj je więcej, niż życie. Niechaj zakorzeni się w twojej duszy”. Walter Hilton (ok. 1340-1396) magister prawa kanonicznego, augustianin w Thurgarton, autor „Drabiny ducha” napisał: „Gdy dusza czysta zmienia się przez łaskę, może ujrzeć w godzinę więcej ducha, niż może znaleźć w najwspanialszej nawet księdze”. Julianna z Norwich (1343-ok.1389), pustelniczka przy kościele benedyktynek w Carrow: „Mój rozum został podniesiony do nieba. Zobaczyłam naszego Pana, jakby władcę na swym dworze i zaprosił wszystkie umiłowane sługi I przyjął na uroczystą ucztę”. A w innym miejscu:

„Jego dobroć obejmuje wszystkie stworzenia, wszystkie jego błogosławione dzieła i przewyższa je nieskończenie. On jest nieskończony i stworzył nas tylko dla siebie. Przywrócił nam życie przez swą błogosławioną Mękę I zachowuje nas błogosławionym miłosierdziem, a to wszystko ze swej dobroci”.

Anonimowy autor traktatu „Obłok niewiedzy” stwierdził: „Pragnę zatem pozostawić na stronie to wszystko, o czym potrafię myśleć. A do miłości wybieram to, o czym nie jestem w stanie myśleć. Dlaczego? Gdyż możliwe jest kochać Go, ale nie myśleć o Nim”. I dalej: „Przebij gęsty obłok niewiedzy ostrą strzałą stęsknionej miłości. I nie dopuść najmniejszej nawet myśli, że mógłbyś Go odstąpić”.

Ile z czternastowiecznych mistyków angielskich w poezji Stanisławy Kalus? Nie sposób zaprzeczyć, że sporo. Ten ładunek mistycyzmu można było dostrzec także w poprzednio opublikowanych utworach. Oczywiście powoływanie się na proveniencję angielskich poetów z czternastego wieku, gdy u nas literatura w ogóle dopiero raczkowała, w niczym nie umniejsza oryginalności naszej poetki. Porównań tych dokonałem oczywiście bardzo pobieżnie, korzystając z wolnego tłumaczenia angielskich

utworów, ale może to także jakaś droga do ich przybliżenia? Nie brak przecież w Polsce znakomitych tłumaczy, będących jednocześnie poetami. Ale póki co, niech będzie nam dozwolone zetknąć ze sobą te dwie formacje poetyckie.

Jak trafnie zauważył Thomas Merton (1915-68), mnich trapiста, pisarz, autor siedemdziesięciu książek o duchowości, pacyfizmie, sprawiedliwości społecznej i dialogu z religiami Wschodu - angielski mistycyzm, to mistycyzm chwały Bożej, duchowość rajska, która odzyskuje w Chrystusie niewinność i radość początku I postrzega świat w świetle Raju.

Czyż tego samego nie doświadczamy czasem w poezji Stanisławy Kalus? Oczywiście nieco inne są słowa, inne doznania, ale duch ten sam: wszechogarniającego mistycyzmu, zanurzenia się w „obłoku niewiedzy”, aby ujrzeć coś, czego nie dane jest ujrzeć innym. Wyraźnie widać, że niekiedy Stanisława Kalus „poetka niewinności” zbliża się do takiego postrzegania świata.

RYSZARD DZIESZYŃSKI

Korzystałem m.in. z „Mistyka Anglii” Natalia Budzyńska Przewodnik
Katolicki 48/2003

MODLITWA 1.

Ojcze nasz Boże
który przenikasz cały
nieogarniony wszechświat,
a który jesteś także
w skrzywdzonym, zapłakanym dziecku,
odległym tylko
na wyciągnięcie pomocnej ręki,
w starcu leżącym w hospicjum,
który musi jeszcze żyć i cierpieć,
zanim dotrze w wieczysto-kojącą
Twoją bliskość.
Do Ciebie dążymy.
Podlegli Twojej woli,
żywiący się chlebem ziemi
i ciałem Twojego syna,
odpuszczamy zadane nam cierpienia
abyś i Ty nam odpuścił.
walczący z pokusami i ze swoją naturą,
oczekujemy Twej pomocy i łaski.
My ludzie.

PRAYER 1.

God our Father
who permeates the whole
limitless universe,
and also present
in a child, crying and hurt
and distant only
at a helpful arms length,
in an old man in hospice,
who still has to live and suffer,
before he reaches the eternally soothing
closeness of Yours.

We are heading towards You.
Submissive to Your will,
living on the bread of the earth
and the Body of Your Son,
we forgive the suffering inflicted on us
so that You could forgive us too,
fighting temptations and our nature
and waiting for Your help and mercy.
We, humans.

MODLITWA 2

Słucham Cię Panie

w ciszy rozgrzanych słońcem sosen
w strzelistości gotyckiego kościoła
unoszącego myśli wprost do Ciebie,
w symfonii burzliwych wód oceanu,
na szczytach wyniosłych gór.

Widzę Cię Panie

w błysku w oczach mojej matki
w pochyleniu ojca nad biurkiem
gdzie widzi w aktach ludzkie dramaty,
w świetle wiecznej lampki
blisko tabernakulum,
na kartach starego mszału.

Czuję Cię Panie

w ciepłej bliskości męża,
w dojmującej tęsknocie za dziećmi,
które tak daleko,
we wspomnieniach o tych,
co już nie wrócą,
a którzy przecież są z nami stale.

Chcę Cię Panie
rozumieć, jak dzieło swego Stwórcę
kochać jak najlepszego Ojca
ufać tobie, w którym cała nadzieja
Panie mój i Boże.

PRAYER 2

I listen to You, Lord
in the silence of sun-heated pines
in the slenderness of a gothic church
which lifts thought straight to You
in the symphony of stormy ocean waves
on the peaks of lofty mountains.

I see You Lord
in the glare of my mother's eyes,
my father bowed over his desk
where he can see mans tragedy in his files,
in the light of a night lamp
near the tabernacle
on the pages of an old missal.

I feel You, Lord
in warm closeness of my husband,
in overwhelming longing for the children,
who are so far away
In memories of those
who will return no more
but who forever stay

Lord, I want to understand,
as a creation yearns to know the Creator.
and love You as the best Father,
trust You, in whom all hope resides,
My God, my Lord

